

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI

ZAGREB, 11. OŽUJKA 1951.

BROJ 11

Odbaciše Učitelja - upropastiše narod

Jednoga se dana pojavio u pustinjama veliki Prorok. Prošlo se za njegovu svetost i krestopan život. Cijeli Jerusaleem nagrnuo k njemu u pustinju. Zašto? Narod je bio izudaran tolikim propisima svojih učitelja i farizeja. Izomere obredima, kojih se sdržaj nije podudarao s učenjem Sv. Pisma. Nametali mu bremena, koja mu se činila preteška i opora. A u narodu je ipak tinjala želja za istinom. Nadao se, da će je čuti barem od Božjeg proroka Ivana Krstitelja. Zato pođeše k njemu.

Ali i vođe naroda su poslali svećenike i Levite, da ga pitaju: »Tko si ti? Jesi li ti Mesija? I na ova službena pitanja kršćevnom odgovara Prorok: »Ja krstim vodom, a među vama stoji, koga vi ne znate. On je onaj, koji dolazi za mnom, kome ja nisam dostojan odvezati remen na obuću« (Mt. 11, 26).

Ivan je otklonio od sebe mesijansko dostojanstvo. Time je izgubio svako značenje za službeno Židovstvo. A poslanicima i njihovim gospodarima je odlanuo. Glavno je, da Ivan nije Mesija. A ono, što je Mesija već tu, to nije važno. Nije se dotkne još pojavio. S njim ne treba barem za sad računati. On im dakle još ne smeta. Mogu još mirno ostati kod svoga naučavanja. Kod svojih propisa i kod svoga tumačenja Svetih knjiga. A to je za njih veliko stvar.

Pismoznanci su naime gotovo iz nekakvih vječne istine i propise za držane u Svetim knjigama. Učinili su to svojim naoko poštivanjem zakona. Svojim pridodavanjima onoga što u zakonu nema. Svojim propisima. Svojim samovoljnim tumačenjima i razlaganjima. Iskrivljivanjima i zabacivanjima. Zato nije čudo, da su izmislili i zaludili narod svojim protuslovljima i prepirkama. Oni su izmijenili temelje pravne zasnade toga naroda. Dali im bogostužne propise i žrtvene načine. Uredili čudoredna načela i zakone za blagovanje. Postavili društvene zahtjeve, zdravstvene i vjerske upute. Sve su izmiješali. Kraj glavnih su zapovijedi smjestili sporedne stvari. A ono, što je bilo bitno i nužno za spasenje, to su omalovažili. Tako im se moglo postaviti pitanje, koje je Pilat postavio Spasitelju: »Što je istina?«

Najveću su važnost Farizeji podavali samo vanjskosti. Brižno su pravili ruke prije jela. Pravili namrgode na lica kod posta. Pričinjali se, da neprestano misle samo na zakon. Zato su imali molitveno remeno i veoma široke rese na gornjem odijelu. Uništavali su sve, čoga su se dotakle ruke »nečistih« i poduzimali su velika pranja. Imali su nesmislene odredbe u pogledu dnevnih po-

trebnih posuda, lonaca, pokućstava i uporabnih stvari. Mnoge su bile neuporabne da se očiste izvana i iznutra, druge opet samo iznutra, ali ne izvana.

Za ponašanje Saduceja može se kazati: U njima nije bilo više izraclakoga srca. Bilo je mrtvo. Samo je još duh i poznavanje Svetoga Pisma kao mrtvi i hladni mjesec svijetlo nad ovim unutarnjim grobljem.

A za Farizeje je vrijedilo, da su samo izvana bili uzori kreposti i časni muševci. Iznutra su bili, osim nekoliko iznimaka, potpuno pokvareni. Biblija im je možda bila još jedina sveta knjiga. Ali nije bila knjiga, koja ih je posvećivala. Proučavali su zakon, ali ga nisu držali. Neobuzdana oholost im je probijala kroz sve pore. Oni su se smatrali plemenitom rasom i spasiteljima puka. I tu su igru znali majstorski igrati. Zaogrnu li svoje čine i svoj rad osobitom sičnošću. A iznutra je bila u njima praznina i nelстина. I sv. Pavao je k njima pripadao. Ali on im daje svjedočanstvo: »Jer im svjedoči, da imaju revnost za Boga, ali ne po pravem razumijevanju. Ne poznajući pravde Božje i nastojeći, da svoju pravdu postave, nisu se pokorili pravdi Božjoj« (Rim 10, 2-3).

Spasitelj ih naziva slijepim vođama slijepih ljudi: »Ostavite ih slijepci su i vođe slijepicima. A ako slijepac slijepce vodi, oba će u jamu pastie« (Mt. 15, 14). Njima nije bilo stalo do toga, da podignu unutarnji, vjerski život puka. Oni su bili za tim, da steknu vlast nad narodom jedino i samo zato, da onda poluče svoju političku i sebičnu korist. Pri- spodoba s milosrdnim Samaritancezima

je vrlo zgodna slika, koja ih živo crta.

Spasitelj opisuje čovjeka, koji je na putu iz Jeruzalema u Jerihon pao među razbojнике. Svukli ga. Izranili ga. I napola mrtva ostavili. Slučajno je onim putem silazio neki svećenik, i vidjevši ga prođe mimo i ostavi ga. Tako i Levit, kad dođe na mjesto, pogleda ga, prođe mimo i ne pomogne mu. Obojica su došla iz Jeruzalema, dapače iz hrama. Službenici su dakle zakona i bogosluzja i Svetih knjiga. Ali ne nose u sebi ni ljubavi prema Bogu ni ljubavi prema bližnjemu, svomu pristaši i sljedbeniku. Ne brinu se za svoj vlastiti siromašni, veoma zamečaren narod, koji krvari od muka i rana, što mu ih iz zadadoše. Ne diraju ih, što on već pomalo umire.

Pretraživali su mora, prolazili gore i doline, da steknu novih pristajaca za svoju stranku, ali utjehe nisu donosili nikomu. Ni pravi put k popravku nisu pokazivali nikomu. Najljepši je primjer za to slučaj nesretneoga Jude. On im se u zdvojnosti bacio u naručaj, da mu pomognu. A oni ga ne tješe ni ne pouče. Naprotiv mu odbaciše najhladniju i najoštriju riječ, da se on njih ne tiče: »Tada vidjevši Juda, izdajica Njegov (Isusov), da Ga osudiše, raskasja se i povraši trideset srebrnika velikim svećenicima i starješinama govoreći: Sagriješio sam, izdaviš krv nedužnu. A oni rekoše: Što mi mari-mo za to? To je tvoja stvar. I bacivši srebrnike u hram, izide i otiđe te se objesio« (Mt. 27,3-5).

Bez srca su bili, bez ljubavi prema liku, a naročito prema riječi Božjoj i istini. Zato su odbacili i Božju istinu i Njegovu Učitelja Isusa Krista. I time i sebe i svoj narod.

Kako sačuvati čistoću?

Da sačuvamo čistoću, potrebno je da se izdignemo povjerljivo saobraćaja s osobama drugog spola i da mrtvimo čistoću i njegove pokude. O tome obojima govorili smo u zadnjem broju. No ima još sredstava, da očuvamo sv. čistoću, a to su poznositost i molitva. Za poznositost veli Kasijan: Tjelesni post jedini ne dostaje, da polučimo savršenu čistoću i da je sačuvamo. Prije svega treba da u duši položimo čvrst temelj, a to je prava poznositost. Bez nje ne može nitko izvojevati pobjedu nad bilo kojom strasti i opadnom. Sv. Augustin govoreći o čistoći, tom preokranom urenu svetosti, dodaje: Što više spoznajemo veličnu toga blaga, to me više hvata strah, da ga oholost može uništiti. Za dječvancima čistoću nema druge zaštite osim Boga samoga, koga ju je podijelio.

Tko dakle želi sačuvati čistoću, nekazna, da tu krepast ne može nitko sam po sebi polučiti i uzdržati, nego da jedini Bog može dati, da ona raspije i trajno cvate. Treba da smo dakle uvijek u strahu radi svoje vlastite nestojnosti i slabosti. Ne smijemo imati povjerenja u svoje vlastite snage, nego u Boga, koji rado pomaže poznositost. Kaošto pčele naslažu oko svojih nogu sitna zrnca, pa nastane teret, te ih radi toga vjetar ne može da nosi, kud ga volja, tako moramo i mi imati uvijek o sebi blago mišljenje i duboko uvjerenje o našoj kolikosti. To će nam oholost poharati i ne će nas bure napasti i strovaliti u grijeh i pogrobnice.

Drugo je sredstvo, po kojem možemo očuvati sv. čistoću, molitva, koja je s poznositost u uskoj vezi. Tko sebi ne vjeruje, utječe se Bogu. Nema pobjede bez milosti, ni milosti bez molitve. Moliti treba prije napasti i često treba moliti za dar sv. čistoće. Sv. Augustin kaže: »Zapovijedi mi, da budem uzdržljiv, Gospodine; da, što zapovijediš i zapovijediš, što hoćeš. Moliti treba osobito u oluji napasti, kad valovi požude prjete da nas progutaju. U takovoj nevolji treba da puni pouzdanja vjerno s Apostolom iz dubine srca: Gospodine, spasi nas, pogriboamo!«

U stvari čistoće ne smijemo premasi biti nikada blagi i popustljivi. Pomisljivost bi nas lako dovela do pada. Kad zahač jasi po strmom i klisavom putu, pritegne čvrsto uzid i ne popušta ih, da se ne bi konj oskliznuo i pao. Ima ih sklizavijeg puta i opasnije strasti od nečiste pohote: Zato treba da se strogo držimo spasonosnih pravila i savjeta, da se ne oskliznemo i ne nademo u blatu. O ženskim osobama posebice vrijedi pravilo, da se drže što više povučeno, daleko od saobraćaja s muškarcima, jer pokušaju uči, da ženske osobe odijele nedužnosti i čistoće, ali se od njih ne mogu odmaknuti. Često se od njih ne mogu odmaknuti, kad dođu s njima u dodir. Kristalna čista ostaje čista i sjajna, dok je u omaru, no ako je izvaditi van, gubi ljepotu, čim može svatko da je uzme u ruke.

Valja nadalje uvaziti pravilo, da se prvog navali strasti valja smjestiti odoprijeti, jer inače strasti ojača i mnogo ju je teže svladati. Nečiste misli, koje su duši namuču, nečisti osjećaji, koji niču u srcu to su kao iskre iz rakla, koje je žli neprijatelji ubacuju u srce, da plane ognjem. Ne odupremo li se odmah i ne ugasimo lakru, može lako da nastane veliki požar i da sve pretvori u prah i pepeo. Kaošto goruću iskru smjesti stremesno s odijela, kad nam na nj padne, tako moramo i paklenu iskru nečistoće smjesti odgrnuti s lijepoga odijela nedužnosti i čistoće. Zadrživimo strast, dok još poput dječeta malena leži u kolijevci. Ako pustimo da naraste i ojača, ne ćemo moći imati snage, da je svladamo.

U KRISTU JE UTJEHA

Neutješljivi jedan siromah je danas
U crkvi Božju bijelju svetu zašao,
I kod glavnog žrtvenika svoga ljubeznog
Spasitelja dobrog, milosrdnog našao.

Kleknuo je pobožno i sklopio ruke.
Molitva se vinula do dragoga Boga.
Teške mu suze vrela kapale od muke,
A uzdisaj se bolni dizao kraj tuge.

Molio je gladan, jadan, prezreni prošnjak,
I tražio utjehe od Krista sa neba,
Suze je mjesto kruha gutao siromah,
I tražio utjehe, što mu čovjek ne da.

Spasitelj je dao bolnom srcu lijeka,
I siromak je smiren zaboravio muke,
Zaboravio je prezir ovaoga svijeta,
I odsad Kristu pun nasde dirat će ruke.

Važnosti samoće

Kad bi nas tko osjetio, da smo nestalni, presretniji, sretniji, da smo bližni to bi nas boljša. Smatrali bismo se povrijeđenima. Željemo naime, da nas čine ljudima od riječi, jake volje, vrednima, razboritima i odlučnima, dakle, značajnima. U koliko za to nemamo dovoljno raspoloženja po naravi, treba da to stječemo i da se u tom neprestano osavršavamo. Za to je veoma potrebna i važna samoća i razmišljanje u samoći.

Geoffred Keller (1819.—1892.). Švajcarski pjesnik i jedan od najblijvih povjedača, kaže: «Što se tiče samoće ne mogu nikako shvatiti, kako neki ljudi hoće da si stvore naobrazbu duha, duševnu veličinu i značaj, a da nemaju ni najmanjeg smisla za samoću. Samoća namje povezana s mirnim promatranjem prirode, s jasnim, veselim osvjetljenjem svoje vjere o stvaranju, o Stvoritelju, to je jedina istinita škola za duh plemenitih naroda. Onaj se odrice težnje da postane velikim duhom, koji ne sanja svoje najblijše sanje u samoći. Onaj, koji nije došao do toga, da se može odreći svakoga ljudskoga društva, svake rascijeljenosti i saobraćaja. Onaj, koji nije dobio sam sebe, promisliti i najblijži razgovor samoći, koji ne nalazi se i ne snalazi se u dubini svoga vlastitoga Ja».

Društvenost je jedna od najblijvih domaćih kreposti. Nije srce treba da se ugrije nakon svršenja pesla i povjerenje međusobnom saobraćaju. Mi se moramo šalivo i ozbiljno isprivovaliti o događajima i doživljajima dana te o raspoloženju i naravi. O onome, što nas pohće, šira svjetlija. U nama se moraju pretvrditi veseli i dobre uspšene, koje vežu našu sadašnjost s prošlooću. Blago svijetlo večernje svjetlije treba da nas privuče na veselu knjigu ili igru. To je sve dobro i potrebno.

Ali čovjek ne živi samo od društva, nego isto tako i od samoće. Svaki namje imade nešto da sam sa sobom odvojim, nešto da promisliti i si sebi uređim. Imade najmanje triju poboja i osjećaja, koji se ne odaju ni braći ni roditeljima, ni suprugama ni prijateljima, nego se čele izmisliti samo pred nas same. Nema svaki između nas iste duševne ni osjećajne potrebe, sklonosti ni nasore. Zato se ne može očitovati svakomu ovo najzastarjale. Svaki imade svoje tlo domaće carstvo, u koje nema drugog priputa. Ja sam, koji dopinja negama negaditi svi sva sva svakomu nepovazano i smatljajnom!

Ovo najzastarjale svetiše u nama jest naš sretni savičak. Nas obuzme u njemu sveto raspoloženje. Onda smo kao da klečimo sami pred Bogom na visokom brljegu pod svježim dnevnom nebom. To je onda, kad se potužemo u svoju narčinu. Sretni smo kad odvojim se od naklon buke dana, naklon rastresitosti naših razmišljanja i osjećaja. Kad se onda nademo sami nakon posta svoga zvanja i saobraćaja s ljudima; i stvorimo sve pristupe vanjskome svijetu. Onda, kad možemo tako da budemo sasvim sami nečuvani i nesmetani od ničoga.

U toj smo si tišnji prvi puta svjetliti svoga ljudskoga dostojanstva i čovječanske vrednote. Osmatljeno nas čine visoko visoko iznad buke i gungice svakidneškog života. U samoći se čine napadni obiljnim divljenjem nad svojom vlastitom bit. Tada namje vidimo, da ne vjeruje baš ništa one tišće i tišće događaja, koje smo držali tako važnima, a posvećivali smo im pažnju u darnaru svakodnevnog života. I što dublje odemo u našu vlastitu narčinu tako, da onamo ne može više prodrijeti ništa raspoloženje čudine, to čemo jasnije i obiljnije gledati u daljinu i visinu iznad svijeta i ljudskoga života. To čemo činiti i potpunije zamjećivati i tih glasove vječnosti, koji održavaju svetlost, ali u samoljublju i buknoj zemaljskih briga i poslova.

Tko često ne zalazi u samoću, sam sebe ne pozna. Tko se nikada ne svjetliti sam sa sobom u tišnji, on je kao homospolno životinja, kojega neprestano dočeka nepodnožljivi život. Bez duševne «bravosti» grubli pogled nad svojim životom. Ne opinaš vite, jed li na pravom ili na krivom putu. Trešći dalje kao da se jedino o tom radi, da ideš na, čed. U svakidašnjem vjezi i buci života ne dolaze nam ni na pamet čv-

Isus u grobu

Isus je umro dragovoljno, da svojom mučenjem i smrću dade Ocu svetlostanu zadovoljstvinu za naše grijeha, da riješi naše otkuće i opost. Umro je u vjernošću i na način kako je bilo unaprijed proglašeno. Prorok Izajia je progovorio o Isusu: «Bio je zlostavljen, a on se je predao dragovoljno, nije otvorio usta svojk kao janje, što se vodi na zaklapanje (Lk. 3, 7). Sam je Isus za života rekao o sebi: «Ja ovaj život položim, da ga opet uzmem. Niko ga ne uzima od mene, nego ja sam ga od sebe položim. Vlast imam položiti ih, i vlast imam opet ga uzeti» (Iv. 10, 17-18).

Kad je Isus na Veliki petak izdahnuo na križu: «Zemlja se potresla i stijene se raspukle i grobovi se otvorili i uskrsnuše mnoga tijela Svetih, koji su umrli (Mt. 27, 51-52). «A bilo je oko šeste ure i tama je bila po svoj zemlji do devete ure. I pomrča sunce i zastor se hramski razdere na dvoje» (Lk. 23, 44-45). «A satenik i koji su s njim čuvali Isusa, vidjevši, da se zemlja trese i šta se dogodilo, prepadoše se vrlo, govoreći: «Zaista, ovaj bijaše Sin Božji» (Mt. 27, 54). Tako je, eto, čitava priroda izrazila svoj bol nad zasvojom smrću.

Isus je trpio i umro kao čovjek, jer kao Bog ne može ni trpjeti ni umrijeti. Ljudska je narav u prvom čovjeku Adamu sagriješila, ljudska je narav trebala dati Bogu i zadovoljstvinu. Radi toga je Sin Božji Isus Krist uzio ljudsku narav i u njoj mjesto nas trpio i umro. Čovjek je sagriješio, a Sin Božji daje zadovoljstvinu. Ljudska narav je sagriješila, ona daje i zadovoljstvinu, ali ne preko čovjeka, već preko samoga Sina Božjega.

Budući da je drugi dan — na našu Veliku subotu — bio veliki židovski blagdan vazam, trebalo je Isusa i s Njim raspjete razbojnik još isti dan — na Veliki petak — pokopati. Jer razbojnik niso još izdahnuo, to su njima vojnici kočicama isprebijali noge i tako ih dotukli, a Isusu, koji je već umro, jedan je vojnik kopljem probio srce, iz koga je potekla krv i voda. Znak da je Isus mrtav. Po rimskom zakonodavnom pravu bacalo se raspjete zajedno s križevima u kakvu jamu, da

oni se zametne svaki tvoj. Tako se i Isus zgodno dogodilo s razbojnicima. Da iste slobode vredilo i Isusovo tijelo, opjevali su to dva ujedna odbojnika Isusova: Josip Arimatejac i Nikodem. Obojica su još za života Isusova bili Isusovi pristalice, ali se nisu sudiili javno pokazivati od straha pred Židovima, jer su bili članovi velikoga Židovskoga vjeka. Nakon smrti Isusove ne potknuju više straha ni obzira. Josip izraži Isusovo tijelo, a Nikodem mu kopati. Pilat mu predlaže naravo tijelo Isusovo, a on ga zamjenjuje s Nikodemom. Mojkim Božjom, sv. Ivanom i s još nekoliko pobožnih žena spremni su ukop.

Pobožna predaja kaže, kad su Isusa skinuli s križa, da Ga je Majka Božja primila na krilo. Kad Ga je kao dijete milovala na križu, a sada eto vrelim suzama oplakuje Njegovu smrt. U ovom bolnom času sveti Očt upravljaju na Mejkju Božju riječi Jeremije proroka: «Komu će te isprediti i kako će te utješiti. Djevice, keeri sionska? Žalost je Tvoja velika kao more» (Žužaj. 2, 13). Presveto je glavno Isusovo za ukop vredilo sama Majka Božja, a ostalo tijelo plemeniti učitelj Josip Arimatejac i Nikodem. Oni su kao bogati ljudi donijeli sa sobom obilno mroldija i své drugo što je trebalo za ukop. Tijelo su Isusovo obasuli mroldijama, zamotali ga u fino bijelo platno i povezali ga ovojima. Tako je po istokom običaju sve bilo spremno za ukop. Manjke još još samo grob. Tko je prisikotio u pomoć Josip Arimatejac, Ispod same Kalvarije imao je on vrt zasaden drvećem. U vrtu je bila kamenita pećina, u kojoj je nedavno dao isklesati novu grobnicu za sebe. Želeći se pokazati zahvalnim svome Učitelju, prepusti svoju grobnicu Isusu; jer je bila samo oko pedeset korakalja udaljena od onoga mjesta na Kalvariji, gdje je Isus umro.

Tužna spvodna povorka kreće prema grobu. Josip Arimatejac i Nikodem primaju ih. Manjke još još samo grob. Tko je prisikotio u pomoć Josip Arimatejac, Ispod same Kalvarije imao je on vrt zasaden drvećem. U vrtu je bila kamenita pećina, u kojoj je nedavno dao isklesati novu grobnicu za sebe. Želeći se pokazati zahvalnim svome Učitelju, prepusti svoju grobnicu Isusu; jer je bila samo oko pedeset korakalja udaljena od onoga mjesta na Kalvariji, gdje je Isus umro.

PODZISTAK KRŠĆANI BUDITE MUDRIJI

Pod ovim naslovom «Observatore Romano» od 4. veljače o. g. donosi članak is pera megra Alfreda Ottavianij, predsjednika Svete Kongregacije sv. Oficija, u kojem raspravljaju i sv. videnjima i čudesima o kojima se u mnogim krievima svijeta tako mnogo govori, a bez mjerodavnosti ili čak i protij mjerodavnom sudu Crkve. U ovom članku se, među ostalim, kaže:

«Njedan katolik ne sumnja ne samo u moć čnost, nego ni u samu stvarnost čudesa. Velikom i brojnim čudesima Isus je dokazivao svoju misiju i svoju božansku narav. Vodstvo Duha i Svetoga i prisutnost Krstova u Crkvi očine se, među ostalim, i u svrhunaravnim događajima i čudesima, koja se u Crkvi zbivaju. Ali Crkva je oprezna u ocjeni ovih događaja. Prije nego što bi neki izvannredni događaj proglasila svrhunaravnim čudom. Crkva ga podlaže vrlo dugom i vrlo strogom ispitivanju. Na taj se način ispituju i čudesa, koja se događaju na zagovor slugu Božjih, čija je Crkva proglašuje blaženima ili svetima. Općenito je pak poznato, a

čakvom skrupuloznom strogošću Crkva ispituje čudesna odravljenja u Lourdu. Niko nas dakle ne čede optužiti kao neprijatelje svrhunaravnoga, ako upozorimo na nekonzistentne tvrdnje o nekakvim svrhunaravnim događajima, koje danas posvuda kruže i koje mogu diskreditirati prava čudesa. Sam Isus je upozorio na skrivne krste i na krive proroke, koji će činiti velika znamenja i čudesa, kako bi zaveli i odabrane, ako bi za to mogli. Dajmo dakle svima Crkve, da daju svoj sud o naravi čijenjenja ili objava, za koje se tvrdi, da su se dogodile po naročitem Božjem djelovanju. Dužnost je pak svih pravih katolika, da se tom sudu Crkve pokore.

Prije pedeset godina nitko ne bi mogao ni sanjati, da će čudesa Crkve morati opominjati svoje sinove, pa čak i svećenike, da ne budu lekovirni i da ne vjeruju u t. zv. videnja i čudesna, koja uzrujavaju mase od jednog do drugog kontinenta, od jedne zemlje do druge. Onda je bio žrgnut smijeh svaki onaj, koji je vjerovao u to. Danas ih nazivaju «praznovjerje» i tamnog povjennog razdoblja. Ali Crkva je i

čel ostati svojim gospodarom i znač čel svaki čas, kame ide. Ljudi klijh strasti svog samoću i traže da se rastresu saobraćajem drugih i nezvozmom šarbanom rada, samo da o sebi ne moraju misliti. Samoća vodi do razmišljanja o sebi. Čovjek je onda najveći, kad u tišnji povučenosti kao joškovodna ispitaje berbeni i ratni položaj svoje duše. Prestručava uspješke i gubitke, koje mu je dan donio. Promisljuje o mjevanja, koje su mu potrebne za daljnje borbe. Onda neprestano ima pred očima vrlo važni konačni cilj svoga života. Takve se stvari jtku i razborita, uređeni i odlučni značaj.

Tako su Te mrljili

Tebe je sudenje, Sine Božji, prestidilo u svojim mnogim strah i molbama. Propustili su Te, dade si još bio nedokodijene. Vredili su ne Tebe, kad si prvi puta progovorio narodu u tišnji, Jrvubav i Pravedi. Kada si upitno, izričite, svoje predložile: «Tko će me od vas oskorsiti za grijeh?» — oni ne mogode odgovoriti. Što je dijelila i njima. Dostidnu, njihova se muka povećala, kada su spoznali, da Ti, Bože, ponisti u njihovu dušu, da Ti znaš, kako oni nisu od Boga. I sve, što si govorio, odbijalo se o njihov očaj. Sve, što si izmislje, plašilo ih je. Tvojem snagom, slatkošću njihove propasti. Niste nisu zamislili od Tvoje velike objave blaženstva. Nema noga objava od radiši, koju si donosio čovjeku. Nrtva bila na njihov strah, mrtva za ljepotu Tvoje blizine. Tma je zastirala njihovu misao. U tmini podigode kamenje, da njima ubiju Tebe, Najmudriji.

Ono kamenje u njihovim rukama nije Te pogodio, Kriste, jer još nije bio čas, da iskupi svu smrtnu mrođu. Ali mrtva njihova jurndla je na Tebe, mrljaja Te je pogadala, crna nesahvalnost ljudaka, grabovlja njihovo, zabodla. Tako su Te mrljali Sine Bože, na svjetoj i u zasijepljenosti svojoj, kako samo Tvoja krv, Tvoja smrt može njima pomoći. Mrljali su Tebe, Otkupitelja svolega, a Ti si, Dobri, i za njih, i za sve grešnike primio teški križ. I za sve Ti si molio nekobnoga Oca: «Opusti njima, jer ne znadu što čine.»

činjavala je cijelu predaju, koja je grubniscopravila da groba. Dostidni su grobnice slave Josip Arimatejac i Nikodem Isusa u grobnicu, a na vrata grobnice navale veliki kamen. Isus je pokopan, smiren počiva u grobu. Tragedija je svršila. Židovi veselo trijaju ruke što su se riješili opasnoga protivnika, a pristaje se Isusovi potišteni vraćaju sa Kalvarije svojim kućama.

Umro je jedinstven jevi (velikan). Umro u mukama kao nitko prije, ali u miru. Njegov je kaza i koptan, ali samo na čas. Za tri dana će doživjeti trijumf nevredne slave.

onda austrajala u evorne glediti na čudesa.

Danas se pak događa, da osobe, koje ne znaju dobro ni prvu rečenicu Apostolskoga Vjeronauka, postaju svjetliti židovima i sročuju praznovjerica. I ne smto to. Te iste osobe ne su ustručavaju napadati biskupe i svećenike samo radi toga, što oni ne čede da se solidariziraju s njihovim praznovjerjem. Nas ovo ne čudi, i ako moramo priznati, da nam je neugodno. Kao što je čovjek razumno biće, on je isto tako i religiozno biće. Uslijed istoknoga grijeha, poglavito u pogledu religije.

Ročena riječju u Krvlju Spasitelja Crkva je pozvana, da tumači i čuva pravu vjeru. Međutim ima ih, koji su se na žalostan način opali crkvenom auktorietu, kada je ovaj intervenirao, da napravi red. To se je dogodilo u Italiji u vezi s tobožnjim ukazivanjima u Voltajo, u Francuskoj u vezi s događajima u Espis i Bourgesu, u Belgiji u Njemačkoj u vezi s ukazivanjima u Heroldsbachu te u Sjedinjenim Američkim Drjavama u vezi s pojavama u Needachu. Mogli bismo naravtavi nabrajajem i drugih bližih i daljih zemalja.

Crkva naravtavi ne feil zasleđivati čudesa djela Božjih rukal, naprotiv, ona želi da djela zvanja, što su ajasijeni, stvrije. Ali ono isto tako feil, da njena djeca budu budna i da razlikuju ono, što dolazi od Boga, od onoga, što može dolaziti od Njegova i našeg neprijateljaja. Crkva je neprijatelj klijih čudesa.

Dobar kršćanin mora znati, da nam je Isus objavio sve, što je potrebno za naše spasenje i da u tom pogledu nistva. (Nastavak na str. 3.)

V. KORIZMENA NEDJELJA (GLUHA NEDJELJA)

11. III. 1951.

Današnje Ewangelje (Ivan 8, 46-50) opisuje prepriku Isusovu s farizejima u jeruzalemskom hramu. Isus nepravilno dokazuje da je obćenit Mesija, a Židovi ne razumiju i pobjedu Mu i ostaju ga za izjavu.

Isus pokazuje Židovima, kako nemaju nikakve isprike, što više, zasluzuju ostru koru, što neprestano i tvrdovratno ustraju u svojim zabudama, i što ne ce da Mu vjeruju, kad im istinu govori. Tako ce me od vas prekoriti za vori. Tako ce me od vas prekoriti pripogivot? Tako ce me od vas prekoriti pripogivot? Tako ce me od vas prekoriti pripogivot? Tako ce me od vas prekoriti pripogivot?

2. Tko je od Boga, veli Isus, riječi Božje slusa. Vi ne slusate, jer nijeste od Boga. Kako je s nama? Slusamo li riječ Božju, i kako je slusamo? Rado li nerado? Kako s usima ili s usom? Iz toga možemo zaključiti, da li smo od Boga, ili ne. Ako smo od Boga, onda od koga smo? Isus, veli: od davlja ste, svog oca. Strašna riječ! Kako se često žuje roditelje, gdje govore djeci: Vrađa dječja. Ako su dječja vrađa, čiji su roditelji?!

3. Židovi okrivljuju božanskog Spasitelja, da je Samaritanin i da ima vruga. A šta Isus na to? No prvo, da je Samaritanin ne odgovara ništa, a na drugo odgovara: Ja nemam davlja, nego postujem, kao svojega, a vi me postujete, a meni oca nema. O kakav nauk za nas, kad nas netko grdi, ne vraćati zlo za zlo, poškudu za poškvu. A sasvim šutjeti, kad nam netko nešto predbacuje, a ta tobogažnja krijstva služni nam zapravo više na čast, nego na sramotu, li nas pred Bogom i razboritni ljudima ne čini gromom. Braniti se samo, ako to dužnost zahtijeva, ali samo tako i toliko, koliko oca zahtijeva. A ako se ja slavim, moja je slava ništa. Otac je moj, koji me slavi. Tako veli Isus. Nismo ono, što sami o sebi sudimo i govorimo, niti što drugi ljudi o nama misle, nego što Bog misli.

KRŠĆANI BUDITE MUDRIJI

(Nastavak sa str. 2)

Šta više ne možemo očekivati. I prava čudesa i prava ukazanja mogu nam pružiti samo nove moćne za jaču gorljivost vjere. Ali, pravo se vjera, i to u spoznaj sazrije, u ljubavi prema Bogu i u nje izvršujuće ljubavi prema iskrmju. Ljubav pak prema Bogu ne iskazuje se toliko u djelima vanjske pobožnosti, koliko u vršenju Božje volje, u vršenju Božjih zapovijedi.

Dobar kršćanin također zna, da svetosti samih svetaca ne sastoji po svojoj naravi u svrhunaravnim djevcima viziji, proročanstvima i čudesa, nego u herojskom životu kreposti. I kada Krška uzdiče nekoga na oltar, onda to zna, znači, da ona samim tim pridaje svrhunaravni karakter svakom njegovu izvanrednom djelu. Isto tako ne znači, da odobrava svako njegovo osobno mišljenje. Najmanje pak ona otime jamči za istinitost svega onoga, što često puta neoprostivo i lakomislanoću pričaju o hodočastnicima i o svetim životopiscima, koji su bogatiji bogom nego razumnosti.

Možemo iskreno priznati, da su poznanje, o kojima je riječ, potekle možda iz naravne religioznosti. Ali to još ne znači, da su one kršćanske. Ovakve poznanje pružaju zgodan materijal onima, koji na svaki način hoće da otkriju u kršćanstvu, a poglavito u katoličanstvu, pojave i ostatke praznovjerja i poganskih, tako što pojedina može upasti u zabudlu, i kao što Krška ima vlast opruštati grijeh, ono isto tako ima božansku misiju otkrivanja i uklanjaanja zabudla.

Imamo Sv. Pismo, (iako umnožno predanje, imamo Papu i biskupe. Imate stari i novi Zavjet — imate Pastira Crkve, koji vas vodi, rekao je veliki prorok Danie i nastavlja: »Ovo vam je dosti za vaše spasenje.«

GODIŠNJICA KRUNJENJA PAPE PIJA XII. (12. III. 1939)

Tko je samo jednom bio u Rimu, taj je sigurno posjetio velični i divan crkveni sv. Pavla izvan zidova. U tom Božjem hramu mogao je vidjeti na zidovima poznat sluzova nagru. Od Petra, prvoga Pape, do danas nazivali su umjetnici nosioce i šuvaru ključeva Božje Crkve. Divan pogled za svakoga katolika!

I kad ih gledamo, možemo kazati: »To su naši predci i prađedovi, vode naše obitelji, kojoi i mi pripadamo. Nitko ne može pokazati takova izvornost svojih predca. Nijedan kraljević dionice. Nijedna kraljevska porodica. Divo netko bogat ili siromah, visok ili niski rodnom, ovdje imade tablu svoga plemenitog rodocvijeta. Pratoe je Petar, koga je sam Spasitelj odlikovao i postavio vidljivim svojim namjenjencem u svome kraljevstvu na zemlji. Sileđeci su Pape nasljednici apostolske Crkve i njegovoj službi i njegovoj dostojanstvu. Među njima je i naša slavovladajuća Papa Pio XII.

Krist je osnovao Crkvu kao kraljevstvo Božje na zemlji. I ona će trajati do svršetka svijeta i vijeka. Tako će neprestano vršiti svoju službu Petar u svojim nasljednicima u toj službi, dok se god povlasti svijeta ne zavriši i vođstva Crkve na zemlji ne pređe u službu Kristovu na nebu. U tom leži razlog, zašto je nama Papa drag, i zašto smo mi privrzcari usa nj s tako čvrstom vjercou, s tako srdačnim štovanjem i s tako djeljnom ljubavlju.

Zato nam je mio Papa Pio XII, jer je nasljednik sv. Petra. Papa je kamen temeljni naše svete vjere. Temeljni je kamen nosilac zgrade, na komu ona počiva. Od njega doliva zgrada svoje postojanje. Svrši li se temelj, bude li on razoren ili odstranjen, ne pokoleba se onada samo zgrada, nego se ona potpunoma uruđava. Ona nije više za stanovanje. Ne oduvijek može postojati naslikana kuća, aruđi dvorac, ali čvrsta i sigurna zgrada ne može.

Ono, što je za zgradu temelj, temeljni kamen, to je za katolike i njihovu vjeru Papa u katolčkoj Crkvi. Bez toga se temelja ne može samistiti katolčka Crkva i njezino neprevrljivo naučavanje. Mi smo katolici čvrsto uvjereni i svjedočimo, da je katolčka Crkva osnovao Krist Gospodin. On ju je osnovao na kamenu temelju sv. Petra. Zato nam je tako mio rimski Papa.

Zato nam je mio i Papa Pijo XII, jer je On sada taj temelj.

Papa je završio i sa m ena naše svete vjere. Ono, što je završni kamen na svodu, to je Papa Katolčkoj Crkvi. Završni je kamen kruna zgrade. On veće svoje njezno kamenje u nerazrješivo jedinstvo. Tako je i Papa kruna Crkve, biskup biskupa, kaka ga zove Tertulijan. On imade najvišu učiteljsku, svetećnu i pastirsku vlast. On imade punino svoje svršene vlasti, koju je Krist Gospodin dao Petru u svojoj Crkvi. Nema dakle više vlasti na zemlji, na koju bi se moglo povzati. Završni kamen čvrsto sjedinjuje pojedino kamenje na svodu. Tako je isto i Papa veza, kaka ujedinjuje i veće u jedinstvo sve pojedine crkve i vjernike.

Clancima naše svete vjere jest svaki pojedini vjernik povezan s Papom. I kako dakle seče naša katolčka Crkva, tako dakle je Papa ono središnje točka jedinstvenog mišljenja i oštjetanja. Na svjetlu su tisuće i tisuće biskupa, blizu milijunski broj katolčkih svećenika, milijuni i milijuni vjernika. Svi su oni u Papu i po Papi povezani i ujedinjeni u jednu jedinstvenu skupinu i cjelinu i jedno stado. Završni je kamen toga svoda Papa. Vječ sv. Irene kaže, da su s rimskom Crkvom sve druge crkve, sv s dakle vjernici jedno. Gdjeđo se oni nalazili, Papa ih veće i čini jednim stadom.

Zato je katoliku mio Papa Pijo XII, jer je On sada ta veza.

Papa je ugaoni kamen vjere. Svaki od nas znađe, što znači ugaoni kamen. Svaki znađe, da se ugaoni kamen najvažniji kamen. I svi bi znali, čemu on služi. On služi kući protiv vodeno! bujice, proti teretnim kolima, kaka mogu u nju da udare, proti udaraima bure i oluje. Takav ugaoni kamen za katolčku vjeru jest Papa. On je štiti svojom čvrstocou proti napadačima na nju. Povijest nam svjedoči, da su Pape branili katolčku zgradu, da su nju navali i da je zarobili. Svojin odlučni »Nen possumus«. Ne može to tako biti. Pape su radije šli u zatvor i smrt, nego da su ugaoni kamen vjere.

Zato je istao bilo koji nemaliki vlastodavac, da na nju navali i da je zarobili. Svojin odlučni »Nen possumus«. Ne može to tako biti. Pape su radije šli u zatvor i smrt, nego da su ugaoni kamen vjere.

Sv. GRGUR VELIKI

Rođen u Rimu g. 540. Kao visoki činovnik sagradio sedam samostana i samostan u jedan od njih u Rimu. Bilo je dionikinski red, pošto je siromasima razdijelio svu imovinu. Papa Pelagije II postavio ga dakonom i odredio za poplika u Carigradu. Tu je uvjerio patrijarhu Eutihija o istini uskrsnuća našega tijela.

Na velike poplave Tbera u Rimu harala je kuga, od koje je g. 590. umro i papa. Za papu je bio izabran Grgur. Nije htio izbor odmah prihvatiti, ali je odredio izodneve procesije Majk Božjoj Većoj, da prestane. Kuga s prvoga dana umrla je od kuge na samoj procesiji oko 80 osoba, prije nego su došli u crkvu Majke Božje Veće. Tada je Grgur uzeo u toj crkvi u ruke silku Majke Božje od sv. Luke, i bosonog u pokorničkoj vrci svoju procesiju natrag u crkvu sv. Petra. Sav je narod plakao. Kad su došli na most prema Hadrijanovoj grobnici, začuli su andeoski pjev: »Kraljice neba, radni se, slušaj. Jer kog si dostojna bila nositi, slušaj. Uskrsnu, kako je rekao, aleluja.« Narod je pun radošti i zahvalnosti pao na koljena, a sv. Grgur zapjevao: »Mali Boga za nas, aleluja.« Tako je nastala ova uzvišena pjesma. Tada se pojavio Anđeo nad grobnicom i utakao mlađ u korice. Kuga je odmah prestala. Hadrijanova se grobnica danas zove andeoska tvrđava s likom anđela na vrhu. Sva silka Majke Božje pravovjerna poslije »Spas rimskoga naroda« (Silva pupul romana). Dana se nalazi u crkvi Ara Coeli. Bila je nošena u veličanstvenoj procesiji prigodom nedavneoga proglašenja dogme o Uzmeženju Majke Božje.

Da sprječilo svoj izbor za papu. Grgur se sario, ali s g. rujna 590. bio je okrunjen za papu.

»Sv. Grgur je prvi redovnik, koji je postao papom. Spada među velike pape. Posleo je mionare za sv. Augustinom Kanterberijskim u Englesku i prveo ju u katolčku Crkvu. Zbog toga mu je Beda Casni dao slavni naziv: »apostola Engleske«. Kad se carigradski patrijarha Ivan narvao biskupom opće Crkve, sv. Grgur je uzeo naslov: sluga slugu Božjih.

Najveće zasluge stekao ai je sv. Grgur za bogoslužje i za crkveno pjevanje, pa se s pravom smatra najvećim liturgijskim papom. On je odredio, da se u sv. Misi mol: »Kyrie eleison« uvod u »Oče naš« prije Icomljenja sv. Hostije i Alelija u Casolovu. U svojem Sakramentariju dao je točne propise za bogoslužje i sastavio više divnih molitva. U Antifonariju skupio je znamenite liturgijske melodije, koje su sastavili pape Damaz i Gelazije, a i sam ih je komponirao. Ove su melodije poznate pod imenom »gregorijansko pjevanje. Sluga Božiji Pape Pijo XII. Papa Pijo XI, mnogo su nastojali, da se gregorijansko pjevanje što više proširi. Sv. Grgur je osnovao dvije pjevačke škole, u kojima je sam poučavao dječake. Kad zbog bolesti nije mogao hodati, dao se na postelji nositi i pjevali su štou. Dekon Peter je vidio na ramenu sv. Grgura Duha Svetoga, kako mu u silci govora u uho nadahnjuje vjerske pjesme. Sv. Grgur je napisao više knjiga, ali naga je poznat glasev crkvenim učiteljem. Naga izvatci iz njegovih povijesti čitaju se u Casolovu.

djeluju u Italiji Crkve, gledajući prava i dužnosti. Pa kad su mogli vanjskom snagom spoznavati protivnicima Crkve, protestirali su odlučno i odvazno proti nastitju i tako značljivo gačena prava Crkve.

Zato je katoliku mio i Papa Pijo XII, jer On sada brani prava katolčke Crkve.

Papa je obrambena ogradai kamen čuvar nauke Božje. Kao se putuje cestom, koji vodi kraj ponora i opasnih zavojica, svagdje su postavljene ograde i upozorenja, koja nas čuvaju u toj opasnosti, da se ne streljavati u pogibao. Sveta katolčka vjera je put, kojim mi putujemo u svoju vječnu domovinu. Ali i na tom putu se može pogibati, ponora i opasnih zavojnih mrtva. I zato na tim mjestima treba da vjernike imadu obrambene ograde, a to je Papa. Njega je takovim postavio sam Krist, kad je Petru rekao »Učvrsti brvoja svoju« (Lk. 22, 32).

Poštije tih Kristovih riječi imade Petar i svi njegovi nasljednici svetu dužnost, da čuvaju i brane vjeru Isusovu od zabudla i tako vode vjernike sigurnim putem a njihovu vječnu domovinu. A to su Pape kroz vjekove činili najvažnijom od d.nas. Stoga smo im dužni najveću zahvalnost.

Zato nam je mio i Papa Pijo XII, jer je on danas živao i obrana naše svete vjere, tog sigurnog puta u vječnost.

Papa je prokušani kamen naše vjere. Različiti imade vrsta drugulja i nakita, kojima se ljudi služe. Jedni su pravi, a drugi krivi. Samo pravi draguljar može svojim sredstvima i obćenjima utcaoviti, koji su pravi i otkriti njihovu pravu vrijednost i slavu. Tako imade i različiti katolika na svijetu. Oni se i sami nazivaju raznim nazivima kao što su: pravni katolici, dobri katolici, liberalni katolici, nepretjerano katolici, katolici bez predzadu, razboriti katolici, i t. d.

Kraj toga mnoštva raznih vrsta uobračunih katolika mora biti jedan prokušani kamen, kojim se brani i otkriva ono što je pravo i istinito. A to je Papa. Tko s njim stoji i s njim vjeruje, i njemu se pokorava, taj je pravi katolik. Vem je bi. Toma Mora piseo Lutera: »Nema tog nepristajca, kršćanstva, koji ne miri i dna duše i svete Crkve. I nema neprijatelja Rima, koji ne bi bio prije ili kasnije dođao kršćanske vjere« (Resp. ad Luth. c. 10).

Zato pravi katolik pokazuje uvijek i svagdje Papa vjeru ljubav i privrženost. On u Papu gleda; temeljni, ugaoni, završni, obrambeni i prokušani kamen ograde vjere. On gleda u Papu koji i više, i u njemu Božjo ustanovo i Božje djelo.

Zato nam je mio i Papa Pijo XII, jer je On taj mnogostruki kamen čuvar naše svete vjere i našega spasenja.

Sve ono, što su kroz stoljeća predstavljali Pape u povijesti Crkve i svijeta, nosi sada Pijo XII na svojim temelima. On je najveći ugled ne samo u Crkvi nego i u današnjem uburkannem svijetu. Vem je bi. uš, upozorava nas pogibitli, koji prije ne dano Crkvi i njezinu stado, nego i svijetu, njegovu kulturnom, društvenom, ekonomskom i političkom životu. To čini On, koji je u Svetoj Godini prvikačo beshrana moštvoa k Svetoj Stolic. Progorovilo im na mnogobrojnim ječima. Proglašio svjetlu nove Svece, najveće junake čovječanstva. Pokazao svjetlu, da je svijek svrhovnen život katolčke Crkve. Pokazao je: to: mnogim učenicima, seljalim, zdravstvenim i kulturnim bogrostima i katoličkim učenicima.

Zato je katoliku mio Papa Pijo XII, vidljivi namjonič Kristov na zemlji.

Sv. Grgur je činio velika djela milosrđa siromasima. Imao je arebrnu afleđu, zadnju uspomenu svoje majke, i nju je dao siromahu, ali to je bio Andreo. Jednom mu se pod prilukom arotomaka ukazao sam Gospodin, a pravslavio ga i drugim čudesima.

Za cijeloga života sv. Grgur je bolovao od teške bolesti u leževa, a uspravo ga vjele pot i kan. Umro je 25. siječnja 594. i pokopan u bazilici sv. Petra. Po papu Grgur XVI ustanovio je orden sv. Grgura Velikog za zasluge.

Težnja za istinom

Covjek je duša nedodjivo teži, i to prije svega, za spoznavanje istine. Cim je dijete došlo k razumu, odmah pita: zašto ovo, zašto ono, i ova se pitanja protežu sve do smrti, jer covjeku nikad nije dosta spoznaje. Covjok podnosi i glad i žedu, pače žrtvuje i sam život za ljubav istine.

Najbolje se ogleda ta uporna težnja za pronalazenjem istine na svim područjima znanosti, gdje je uvijek bilo istinitih i istrajnih ljubitelja istine. I u svojoj životnoj težnji za ljubav istine, za polarnom istraživača A. Wegenera, koji je poginuo u ledenoj pustinji na Grenlandu kod. 1930., piše N. N. Urvancev: „Ljudi konstrukcije i temperamenta A. Wegenera uvijek se drže čvrsto doktrina, ne gubeći bodrost ni energiju i tek kad se iscrpe sve snage, padaju i umiru doslovce na hodu, kao vjerna zapreka polarnih putnika.“

Sve nauke čine jedno jedinstvo jer ono, što čini guštinu nauke, što čini guštinu naukom, to je čista težnja za saznanjem istine. A možda ni u jednoj drugoj nauci nije težnja za saznanjem tako čista ili čisto filozofska — kao u astronomiji (nauci o zvijezdama).

Da iznesemo jedan primjer, kojim se sredstvima i postupkom služi astronomija da dođe do saznanja o gibanju zvijezda nekretnice na nebeskom svodu.

Ako malo duže motrimo večernje zvjezdano nebo, opazit ćemo, da se zvijezde nalaze u stanju neprekidnog kretanja. One, koje se nalaze na zapadu, postepeno se spuštaju sve niže i niže i jedna za drugom skrivaju se iza horizonta (obzora). A kao njihova smjena pojavljuje se isto tako istočno nebo i nove zvijezde, koje se istočno kreću na više. To je prividno gibanje zvijezda oko nebeske osovine s Polarnom zvijezdom (Stojnom) u sjevernoj točki, koje se nama ukazuje kao posljedica okretanja Zemlje oko osi za 24 sata. Zato nebo prividno opisuje pun krug za 24 sata. Pri laganim kretanju zvijezda oblik svih zvijezda ostaju bez promjene. Svaka se name zvijezda kreće, ali uzajamni položaj jedne zvijezde prema drugoj ostaje isti. Zato se one i zovu nekretnice ili stajalice.

I upravo taj uzajamni položaj zvijezda nekretnice astronomija ispituje skrajnjom točnoshi, jer i nastinjanja u prirodi znače milijune i stotine milijuna kilometara, iz svih gibanja, koja su vanredna zamršena. hoće astronomi da znaju zakon, kojim se zbivaju, i konačno uzrok, zašto se tako zbiva u svemiru.

Da bi se to postiglo, sastala se je već godine 1887. na Pariskoj zvijezdarnici međunarodna konferencija, gdje se je preko dvadeset zvijezdarnica, rasutih po cijeloj zemaljskoj kugli, složilo u tom, da se izradi velika fotografska karta cijeloga neba. Baza je imala da pojase ili zone predodređene pojedine zone na zadanu odgovarajućim zvijezdarnicama, koje će po istom načinu i aparatima posjema jednakim fotografirati nebo. U tim kartama čovječanstvo imade dokumenat, kakovo je bilo nebo na kraju 19. vijeka. Cijela karta obuhvata 30 milijuna zvijezda. Poznaje će generacije ljudi moći isporučiti list svoga neba s licem neba na kraju 19. vijeka za stalno izvoditi zaključke o zakonima u svemiru, za koje mi danas nemamo ni pojma.

Ovo je veličanstveno poduzeće dalo povoda velikom papi Leone XIII. da je u posebnom krasnom pismu „U mističkim Sponsam Christie“ od 14. ožujka 1891. nalazio preustrojenje i novo uređenje stare Vatikanske zvijezdarnice s izraženom namjerom, da odsede imadu službu same fotografiji neba i spekuliraju analizi. Vatikanska je i episkopalna veoma stara. Grgur XIII., reformator kalendara, sagradio je prvi astronomski toranj, u kojem su učeni ljudi vijekali o reformi kalendara. Najbolji su je instrumenti tadanjeg vremena resili. I papa Leon XIII. postavio st je u astronomiji dostojan spomenik, koji se slavu njegova imena u toj nauci nosi i u kalendaru vremena, a nauči dati znamenitih rezultata.

Svojom duhovnom moći čovjek istražuje visinu i dubinu svemira, dokuhuje je uređenje golemih zvijezdanih sustava, bražu i puhanje nebeskih Zemlje, površine i unutrašnjost Zemlje, život

Iz katoličkog svijeta

PRIGODOM ZAKLJUČKA SVETE GODINE sv. Otac je održao govor, u kojem je, među ostalim, rekao: „Kršćevni apostolat mora biti upućen nastojanjima, da bi svi kršćani ispunjavali bar bivstvene svoje dužnosti. Bez sobitnosti i usakrođenosti kršćani se moraju pouzdati nadati u Božu Providnost i čvrsto uvjereni, da je sve u svjetlu Božijem, kraj, kojim Bog hoće, da se u svojim utvrdi Božij mir i kršćanski duh. Taj mirni opad od Boga priprema nov rat, koji bi mogao učiniti pustom i praznom. To bi bila strahovito strašna stvar. Radi toga Crkva i sada, kao i uvijek, u opsegu svojega poslanstva težiti pomoći napore svih onih, koji zaista rade za mir. Neka opet zavida među narodima povjerenje, koje prepostavlja iskrenost namjera i poštenje u razgovoru. Sinovi Crkve su dužni, da molitvom i žrtvama isprose od Boga pravi mir čovječanstva.“

RADIO POSTAJA WATTERLOO u Sjedinjenim Američkim Državama imala je kroz mjesec siječanj u svome svakodnevnom programu 15 časaka posevnih molitvi za mir. Kroz tih 15 časaka na radiu je moljena sv. Krunica. Poticao za ovu molitvu dalo je društvo Kolumbovih Vitezova u Waterloo.

U ROCHESTERU u Sjedinjenim Američkim Državama uvedeno je svakidašnje moljenje sv. Krunice preko radija. Sv. Krunica se na radiu molitve svake večeri u 20 sati. Poticao za ovo je dao mjesni biskup.

U BECU je na svečan način proglašeno proglašenje dogme o Marijinoj Usmješenoj na nebo. Sa četiri razne strane grada šle se prema katedrali četiri procesije, u kojima su bili nošeni kipovi Bogorodice, a u kojima je sudjelovao preko 60.000 vjernika. Nadbiskup kardinal msgr. Finitzer održao je u katedrali propovijed o pobožnosti prema Mariji i o značaju proglašenja ove dogme. Procesiji je sudjelovao među ostalim uglednim ličnostima i austrijski anecler dr. Fial.

EGIPATSKI RADIO je prošlog Božića prenio božićnu pionicu. Ovo je prvi put, da egipatski radio postaja prenosi jednu kršćansku funkciju. Sv. Misa pionicu je bila ovoga puta prenošena i od nekih drugih radio postaja u arapskim državama.

PAUL M. GUIR, slavni australski katolički pisac, odlukom je od britanske vlade ordenom British Order, stupnja komandera. Paul McGuir je borovno nedavno u Londonu kao pratilac australskog ministra predsjednika na konferenciji britanskog Commonwealtha.

KATOLIČKE DOBROTVORNE ORGANIZACIJE u newyorškoj nadbiskupiji skupile su prošle godine među katoličkim vjernicima 2.064.103 dolara. Ovo je najveći iznos, koji je ikada dosada bio tokom jedne godine skupljen među vjernicima newyorške nadbiskupije za dobrotvorne svrhe.

U VEZDEBU se nalazi među državama, koje su uvele svakodnevno moljenje sv. Krunice na radio postaji.

ČETIRI EUROPSKE ANGLIKANSKE CASNE SESTRE u Honlari (Gundalca) vjerše u 20. proinca pr. u ka katoličku priču. I ostale sestre ovog samostana, među njima i nekoliko uradnica, pripremaju se za prelaz u Katoličku Crkvu. Ove seestre su izrazile želju, da i dalje mogu ostati u istome samostanu i pod imenom „Marijinih sestri“ sudjelovati u radu katoličkih mislija i školama, da nastupaju i u ustanovama za zaštitu malih i djece.

RIMSKA ROTA primila je tokom 1950. g. 156 molbi za poništenje braka iz različitih razloga. U 49 slučajua ona je odgovorila pozitivno.

.....
bilja, životinja i svojoj vlastiti. Na osnovu toga obilje svijetla spoznaja Stvoritelja svijeta i težiti za spoznavanjem najviše istine — za postignućem najvišeg dobra, vječnog života u beskraju i vječnom Bogu. Sve se težnje u prirodi postizavaju ostajući pred očima svih čeznje za mirom. Jedino Bog mogao je usaditi u ljudsko srce čeznju za vječnom Istinom i vječnim Dobrom, za Sobom samim i On će ovu čeznju zadovoljiti.

U STRASSBURGU održala je početkom mjeseca veljače francuska katolička studentska savladnica svoj pedeseti kongres. Ova organizacija okuplja oko 25.000 francuskih katoličkih studenata. Na kongresu su prisustvovali i delegati istih organizacija studenata iz Italije, Holandije, Njemačke i Saarске oblasti.

ODLIKOVANJE KARLA VELIKOGA podijelio je 8. veljače u svečanoj ceremoniji pokojnikom katoličkim publicistima i političaru Marc Sanguieru gradonačelnik Aachena (Njemačka) dr. Albert Mass. Ovo postumno (posmrtno) odlikovanje podijeljeno je pokojniku za njegov neiscrpan i nenadoknadiv rad za mir u svijetu.

APOSTOLSKI VIKARIJAT JAOUNDE u Francuskoj Africi proslavio je 30 godišnjicu svog osnutka. Tom prigodno blagoslovljen je temeljni kamen nove katedrale, koja će se graditi na uspomenu pobjede nad nacistikom Njemačkom.

SASTANAK SVETOG KONZISTORIJIA za imenovanje novih kardinala, za koji se uvjeralo, da će biti zakazan za 14. veljače, bio je zakazan 10. mjeseca lipnja. Sastanak Svetog Konzistorija sazivlje sam Sveti Otac.

MSGR AUBE, rektor bazilike Prevslog Srca Isusova na Montmartru u Parizu, primio je od Svetlog Oca 100.000 franaka kao pripomoć za restauraciju (obnovu) i popravak ove glasovite bazilike. Ovim prvim drom Svetlog Oca započelo se javno skupljanje u cijeloj Francuskoj.

ZIVOTIPIS PAPA PIJA X. izišao je nedavno u Francuskoj iz pera Abela Moreau-a (Moros). Djelo je izdala nakladna kuća „Nouvelles editions latines.“ (Nova latinska izdanja).

O. YVES CONGAR, profesor na poznatom dominikanštom fakultetu u Salcburu, kojega se ime mnogo spominjalo u Francuskoj prilikom nedavne smicilike „Humani generis“, izdaje je početkom ove godine knjigu „Prava i lažna reforma Crkve.“ U ovoj knjizi učeni dominikanac raspravlja o uvjetima i mogućnostima sjedinjenja protestanata s Katoličkom Crkvom.

KORIZMENA POSLANICA, koju je pariški nadbiskup uputio svojim vjernicima, govori o dvostrukom pogledu na jednu te istu okolnost: običaj i jezice današnjeg vremena. Prvi se odlikuje u obliku modernog materijalizma u vremenom redu, dok se drugi pojavljuje u samoj Crkvi, nastojeći da odzivi modernističko shvaćenje tumačenja vjerskih istina i same Crkve za sebe. I jedna i druga strana laicizma nijeje Crkva kao mislišnje tijelo Kristovo i njeno okolištstvo zadržati na ovoj zemlji. Poslanica završava pozivom vjernicima, da je dužnost sadašnjeg vremena suosjećati sa Crkvom i s njenim pastirima.

NOVI OBlici ORGANIZACIJE „PAX CHRISTI“, Djelatnost organizacije „Pax Christi“, koja je nastala u Francuskoj poslije rata na pobudu msgr Theasa, bit će sada proširena. Na čelo organizacije stao je pariški nadbiskup msgr Feltin, a organizacija će obnoviti svoja sredstva u svim evropskim zemljama. Msgr Feltin je odredio i neposredne ciljeve organizacije. To su: 1. aktivne molitve za mir, 2. promicanje crkvene nauke i crkvenih tekstova, koji govore o miru, i 3. stvaranje sredista za povezivanje svih kršćanskih naroda. Organizacija „Pax Christi“ predviđi će uskoro međunarodno hodočašće u Lurd i započeti objavljivati svoje mjesečni časopis.

DOMINIKANAC A. ANTUN LEO HOFSTER rukovodio je isgradnjom crkve, koju su gradili gubavci na Filipinima. U ovoj crkvi može stati 1000 ljudi. Naselje gubavaca, gdje je ova crkva sagradena, zove se Tala, a udaljeno je oko 20 milja od Manila. Crkva je na svečani način posvetio apostolski nuncij na Filipinima msgr. Egidio Vagnozzi.

Križni Put

I. Postaja: Čovjek! Htio si Boga stignuti a pristojilo ti, i sada ču tui suditi? I Ti bo, Bože, podostaš?

Ljubav me silil, sinko!

II. Postaja: Što će Ti krži, to nemoćna osuda, Kršće, da ga usmahn na Sebe? S takvim svjedok sam Bog može činiti čudesa, sinko!

III. Postaja: Sine Božji, to je oruđe i za Tebe prečesto, jer padaš pod njim! Griješni su svijeta na njem i tvoji, sinko!

IV. Postaja: Kršće Bože! Kako si mogao pozvati Majku Mariju na taj tvoj sastanak?

Jer mi Otac daje u Njoj Sposastjelice, koja će protiviti svaki sa mnom Križni put i za tebe, sinko!

V. Postaja: Kršće! Što će Ti pomoć jednog čovjeka Simona Cirenca, kad su na Križu svi griješni svijeta?

On će samo pridodati, što nedostaje mukama Giaeve! Iza Simona svi će se izdati! I ti, sinko!

VI. Postaja: Kršće! Zar Ti je tako dragocijna Veronika, samo ljudska, samlost?

Da je u ljudskog roda više samlosti s mojim mukama, bio bi mi uštećen drugi i treći pad pod Križem!

VII. Postaja: Jaki! Sveti! Sta Te je ponovno bacilo na te?

Griješni preporođenih na Krstu!

VIII. Postaja: Kršće! Ti odbijaš svoje rasplakanih žena? Zar Ti više nije dragocijna ljudska samlost?

U ovom trenutku više me zabuduje pomisao, što će biti sa suhim drvetom! Uzvrćam samlost za samlost! I Tebi bit će teško, sinko!

IX. Postaja: Kršće! Hoćeš li meko ponijeti Križ do kraja, kad Ti je tako težak, da treći put padaš pod njim?

Gotovo je pretežak, jer na njem postaju griješni tolikih, koji će ponovno griješiti iza mnogih pomirba sa Mnom. Na: li i ti jedan od njih, sinko?

X. Postaja: Kršće! Zašto nile pamrlno sunce već onda, kad su To toliko ponizili i skidali s Tebe haljinje?

O, kad bi barem sada svi bludnici i nečisti razabrali, kolika je bila potreba pokora za njihove samlost! Nije li i koja tvoja armula pomogla skidati odijelo s mene, sinko?

XI. Postaja: Jaki! Sveti! Zašto hoćeš da izgledaš tako nemecem protivan na Križ. Sad ne nosi više Ti Križ, nego Križ Tebe!

Da se ugledaš u Mene i budeš i ti rezpet svjetu i ne ubireš nikole zabranjeno svoje ovog svijeta, nego vjerno službu svom nebeskom Ocu!

XII. Postaja: Kršće! Zar Tvoj život nije bio odvrat dragocijan, a da bi se smio predati smrti?

I tvoj je život mene dragocijan! Život za život! Ali i ljubav za ljubav!

XIII. Postaja: Kršćice! mučenikar Zar Ti nije Srce klonulo primivši u krilo tvoje Tijelo Sina Božjega i Tvojeja?

I ljubavi prema Ocu nebeskom i tebi ništa mi nije bilo preteško!

XIV. Postaja: Oče nebeski! Zašto dopuštaš, da Sina Tvoja polazu u grob?

Da tebi u životu bude lakša pomisao, te čaš i ti jednom morati počiniti u grobu!

SVETI OTAC JE PRIMIO u posebnu audijenciju japanskog slikara, predsjednika društva japanskih katoličkih umjetnika, Luku Hasegawa a pratnjom. Hasegawa je za ovo priliku bio obučen u japansku narodnu nošnju i poklonio se sv. Ocu albom svojih slika, koje prikazuju povijest Katoličke Crkve u Japanu. Sv. Otac je bio dirnut pažnjom ovog japanskog slikara te se je vrlo pohvalno izrazio o njegovim slikama. Pošto se je duže vremena zadržao u rasgovoru s Hasegawom i njegovom pratnjom sv. Otac im je na kraju podijelio apostolski blagoslov.

TOKOM PROSINCA bila je u belgijskom gradu Antwerpen održana vrlo uspjela izložba djelovanja belgijskih misionara.

HOLANDSKI KATOLICI broje samo 1% svih katolika u svijetu, dok holandski misionari broje 20%, svih katoličkih misionara. U Holandiji izlazi 35 katoličkih dnevnika.